

Niin korkea oli taivas

**Minä haaveilen vain, sinut mieleeni sain,
kun lämpöä tuuli tuo pohjoiseen.
Minä muistan taas sen, suviyön valkeuden,
ja vihreät rantaniityt ja veen.**

**Joka niin houkuttaa, johon luottaa ei saa,
sen pinta on lumepeiliä vaan.
Olit aarteeni mun,
suven sen noidutun, kuin lukki se kutoi arvoitustaan.**

**Niin korkea oli taivas, niin korkea laki sen.
Minä sulle, sinä mulle kuin taivahan lintunen.
Niin lempeä oli lampi, niin lempeä syli sen.
Minä sulle, sinä mulle kuin hauenpoikanen.**

**Tuli illaksi yö, suden hetki kun lyö,
kuu pilvehen tahtoo piiloutua.
Minä kuulinhan sen, huuhkajan kuiskauksen.
Sua suutelin, sinä suutelit mua. Sua suutelin, sinä suutelit mua.**

**Niin vihreä oli metsä, niin vihreä maja sen,
sinä mulle, minä sulle, maan armahin käpynen.
Niin korkea oli taivas, niin korkea laki sen.
Minä sulle, sinä mulle kuin taivahan lintunen.**

**Niin valkea oli varjo, niin valkea valo sen,
varis linnun, varjolinna, joka kaarteli etsien.
Niin synkäksi kävi lampi, niin synkäksi pohja sen.
Minä sulle, sinä mulle vain toive viimeinen.**

**Niin korkea oli taivas, niin korkea laki sen.
Minä sulle, sinä mulle kuin taivahan lintunen.
Niin lempeä oli lampi, niin lempeä syli sen.
Minä sulle, sinä mulle kuin taivahan lintunen.**

**Niin korkea oli taivas, niin korkea laki sen.
Minä sulle, sinä mulle kuin taivahan lintunen.
Niin lempeä oli lampi, niin lempeä syli sen.
Minä sulle, sinä mulle vain toive viimeinen.**